

הַמְדוּרָה שֶׁל יוֹדָה

שְׁמִי יְהוּדָה, וְכֹלָם קוֹרְאִים לִי יוֹדָה.

אֲנִי בֶּן 12 וּמִתְגוֹרֵר בְּמַעֲלָה אֲדָמִים.

הַסְפּוֹר שְׁלִי עוֹסֵק בְּל"ג בְּעֶמֶר, אֲבָל יֵשׁ בּוֹ דְּבָרִים
שֶׁחֲשׂוּבִים בְּכָל זְמַן לְכָל יֶלֶד, וְהוּא גַם מְרַגֵּשׁ וּמִיַּחַד בְּמִינוֹ.

תַּחֲלָה אֲצִיץ, שְׁבִמְשֹׁף חֲמֵשׁ הַשָּׁנִים הָאַחֲרוֹנוֹת אֲנִי מִשְׁמֵשׁ
בְּתַפְקִיד מְנַהֵל מְדוּרָה.

בְּשִׁבִּיל לְנַהֵל מְדוּרָה אֵין צֶרֶף בְּמִשְׁרָד שָׁבוּ טֵלֶפּוֹן וּפָקֵס,
כָּל מָה שֶׁצָּרִיךְ זֶה לְאַרְגֵּן כַּמָּה חֲבֵרִים, לְהַפְגִּישׁ אֹתָם חֹדֶשׁ לִפְנֵי
ל"ג בְּעֶמֶר וּלְתַכְנֵן אִיפֹה עוֹשִׂים אֶת הַמְדוּרָה, מִי יִהְיוּ
הַמְשִׁתָּתִפִּים, אִיפֹה לְאַסֹּף אֶת הַקָּרָשִׁים, הֵיכָן לְאַחֲסֵן אוֹתָם,
מִתִּי לְבָנוֹת אֶת הַמְדוּרָה וְאֵיךְ.

בְּדֶרֶךְ כָּלֵל הַמְדוּרָה נִקְרָאת עַל שְׁמוֹ שֶׁל הַמְנַהֵל, וּמִכֵּיוָן

שאני מנהל המדורה, המדורה שלי נקראת "המדורה של יודה".

המדורה שלי די מכרת באזור שלנו, והמון ילדים באים לראות את ההדלקה. למה? כי היא המדורה הכי גדולה, ויש בה גימיקים שאת חלקם כלם מכירים, וחלקם נשמרים בסוד עד לזמן ההדלקה.

עוד משהו מיחד במדורה שלי: אמנם יש מספר מצמצם של ילדים שאחראים על המדורה, אבל אנחנו מצרפים כל ילד שרוצה להשתתף, שלא כמו במדורות אחרות, שהמנהלים שלהן אינם מאפשרים לאף אחד להתקרב ועושים סוד מכל הענינים, כולל המקום והמשתתפים. אמנם לא כל ילד יכול לקבל החלטות בנוגע למדורה שלי, אבל כל אחד יכול להצטרף.

זה אחד מסודות המדורה שלי, אבל אתם מבינים לכו שאם אני מגלה זה לא ממש סוד.

איך נעשיתי מנהל? באמת אין לי משג, אולי מפני שאני טיפוס שמטבעי מארגן דברים, לא רק מדורות ל"ג בעומר. גם

במשפחה סומכים עלי בטיולים, במסבות ובכל מיני ארועים.
אבל אני לא פאן כדי לשבח את עצמי, אלא כדי לספר את מה
שקרה בל"ג בעמר האחרון ובימים שלפניו.

מיד לאחר הפסח כבר התכנסנו אני ועוד ששה חברים
לתכנן את המדורה, את המקום ואת ההקף, וגם להעלות
רעיונות להפתעות מיחדות. בשנה הקודמת גלו ילדים אחרים
את המחבוא ולקחו מאתנו קרשים, ופקחי העירייה אימו שייכבו
את המדורה כי פחדו שיצתו חוטי החשמל שמעליה. הסקנו
מסקנות, והחלטנו לשנות מקום. כל אחד מאתנו התחייב
להביא כמות קרשים.

החלטנו לאחסן את הקרשים במחסן של משפחתו של
חברי דודי. כדי להגיע למחסן צריך לרדת כמה מדרגות ולאחר
מכן לעלות. החלטנו שבמקום לרדת למטה עם הקרשים,
פשוט נשליך אותם פנימה דרך חלון צדדי. כשנצטרך להעלות
אותם נצטרך להתאמץ קצת, לא נורא.

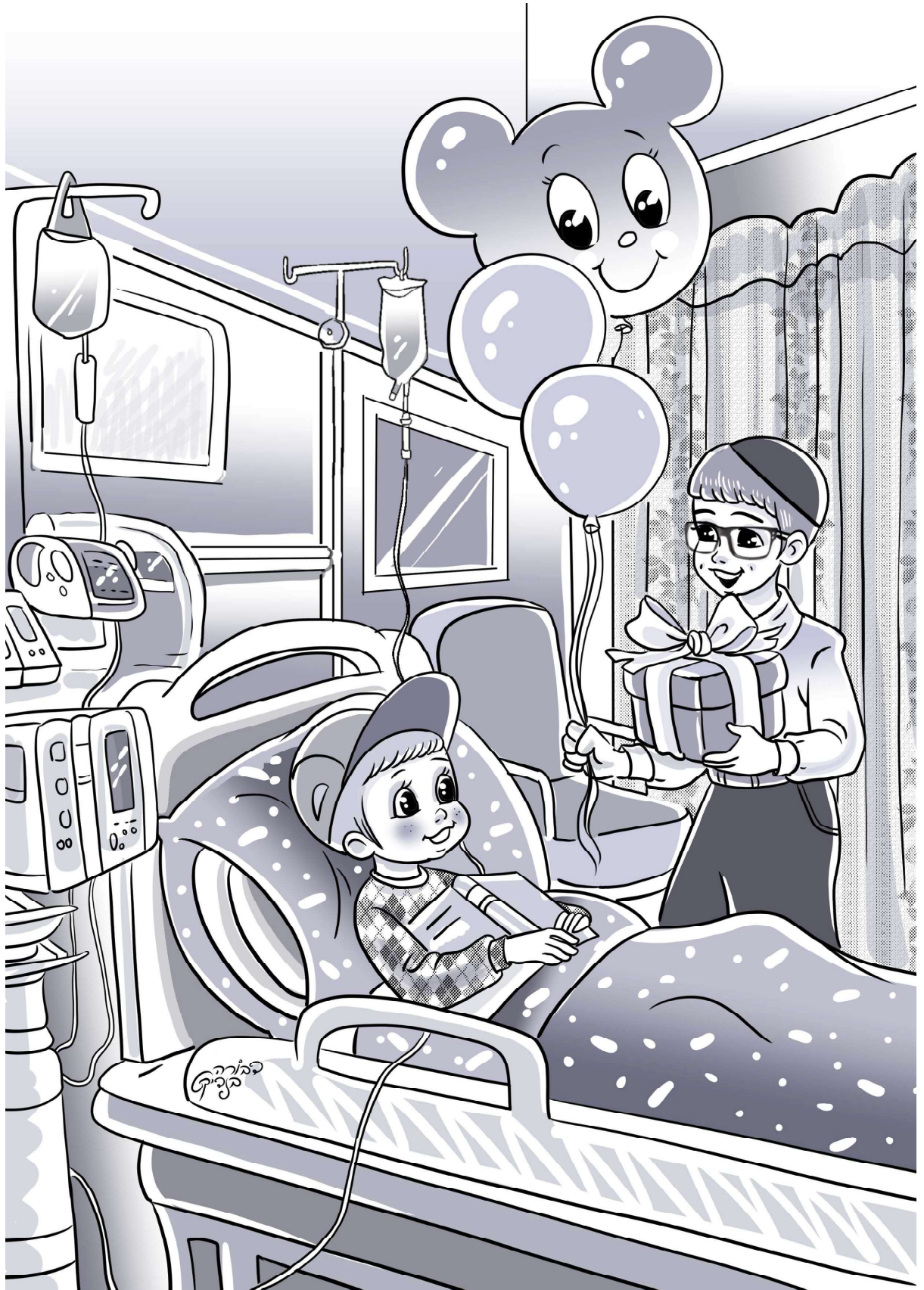
שום דבר לא הכין אותי למה שיקרה בימים שלאחר מכן.

בשכונה שלנו גר ילד ושמו רועי. רועי הוא אוטיסט, זאת אומרת - יש לו בעיה בתקשורת. מיד כשרואים אותו, אפשר לקלט שהוא אינו ילד ככל הילדים. הוא לא מדבר הרבה, וגם כשהוא מדבר הדבור לא ממש ברור, קשה מאוד להבין מה הוא רוצה לומר. הוא גם מחיך הרבה לעצמו ואומר הרבה משפטים לא מובנים.

אנחנו הילדים מתייחסים אליו יפה, מקפידים לא לצחק עליו ולא לפגוע בו, ואפלו משתפים אותו אם אפשר במשחקים, על אף שהוא לא יודע לשחק כמו כלם. אנחנו משתדלים שהוא יהנה ולא יפריע למהלך המשחק.

גם במדורה אנחנו תמיד משתפים את רועי, ואפלו עוזרים לו להביא קרשים. האמת היא שהעסוק הזה מעכב אותנו, כי שני ילדים עוזרים לו לקחת קרשים שילד אחד יכול לקחת, אבל אנחנו מבינים שחשוב לתת לו את ההרגשה הטובה שהוא אוסף קרשים.

מה שלא תכננתי זה שמיד לאחר הפסח רועי יאשפו בגלל דלקת ראות.

בטח תשאלו: מה זה קשור?

זה קשור ועוד איך, כי מצאתי את עצמי הולך לבקר אותו פעמים רבות, במקום להיות בשטח ולנהל את מלאכת אסוף העצים.

כידוע, חפשת הפסח מסתיימת בכ"ג ניסן, ול"ג בעמר חל ב"ח באיר. כך שאם מתחילים לאסוף קרשים אחרי פסח, אפשר לאסוף במשך חודש שלם.

בימים הראשונים אוספים לאט לאט, ובשבוע שלפני ל"ג בעמר כלם מטים שכם ואוספים כמה שיותר.

בימים הראשונים הילדים לא שמו לב שאני לא בשטח, כי ממילא האסוף היה בשלבים הראשונים שלו, אבל כשהתקרב ל"ג בעמר, ההעדרות שלי בשטח בלטה יותר.

יום אחד שאל אותי גדי, חבר שלי: "יודה, מה אתה? העסק פשוט לא מתקדם".

"העסק" זה המדורה, אם לא הבנתם.

"תְּבִין", אָמַרְתִּי לוֹ, "רוּעֵי בְּבֵית חוֹלִים, וְאֲנִי חַיֵּב לְבַקֵּר
אוֹתוֹ".

"אֲנִי מְבִין", אָמַר גָּדִי, "אֲבָל מִיִּשְׁהוּ צָרִיף לָנֶהֱלֵךְ אֶת עֲנִינִי
הַמְדוּרָה, לֹא?"

"אֵל תִּדְאָג", אָמַרְתִּי לוֹ, "אֲנִי מֵאֲמִין שְׂרוּעֵי יִשְׁתַּחֲרַר בְּעוֹד
שָׁבוּעַ מִבֵּית הַחוֹלִים, וְאִזּוֹ אֶעֱבֹד פִּי שְׁנַיִם וְנָקִים מְדוּרָה גְּדוֹלָה
כְּמוֹ כָּל שָׁנָה".

"מָה שֶׁתִּגִּיד", אָמַר גָּדִי.

יָדַעְתִּי שֶׁהָאֲמִירָה שָׁלוּ לֹא מִבְּטָאֵת שְׂמִיחָה וְקִבְלָה אֶלֶּא
לְהַפְּךָ, אֲבָל לֹא חֲשַׁבְתִּי שֶׁטֶמּוֹן בָּהּ הִרְבֵּה יוֹתֵר מִזֶּה.

בִּיָּמִים שְׁלֹאֲחֵר מִכֵּן לֹא דָּבָר דָּבָר בְּעֲנִין הַמְדוּרָה. בַּתְּחִלָּה
לֹא שָׁמַתִּי לֵב לָכֶּה, אֵךְ לְאַחֵר שָׁבוּעַ קָלַטְתִּי שְׂאָף אֶחָד לֹא
מַעֲלָה אֶת נוֹשֵׂא הַמְדוּרָה.

אָמַרְתִּי לְעֶצְמִי: "חֲבֹל שְׂאֲנִי מִזְנִיחַ אֶת הַמְדוּרָה, אֲדַבֵּר עִם
הַחֲבֵרָה וְנִחַדֵּשׁ אֶת הָאֶסּוֹף".

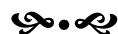
לִפְנֵי כֵן הִלַּכְתִּי לְמַחֲסֵן שְׁלָנוּ לְבָדֵק כִּמָּה קָרָשִׁים יֵשׁ שָׁם,
כְּדִי לִדְעוֹת כִּמָּה צָרִיף לְאֶסֶף.

בְּשֶׁהִנַּעַתִּי לַמַּחֲסֵן, נִדְהַמַּתִּי לְגִלּוֹת שֶׁהוּא רִיק...

אֶפְלוּ נִסְרַת לֹא הִיְתָה שָׁם.

זָכַרְתִּי הֵיטֵב שֶׁהָיוּ בַּמַּחֲסֵן קְרָשִׁים רַבִּים, וְהִבְנָתִי שְׁמִיּשָׁהוּ

פָּרַץ לַמָּקוֹם וְלָקַח אוֹתָם.

מִהֲרַתִּי לַמַּגֵּרֶשׁ הַמְשַׁחֲקִים וְקָרָאתִי לַחֲבָרִי.

הֵם הִקִּיפוּ אוֹתִי בְּלִי רִצּוֹן. "אַתָּה לֹא רוֹאָה שְׁאֲנַחֲנוּ

בְּאִמְצָע מְשַׁחֲקִים?" רָטַן יוֹחָאִי.

"אֲנִי לֹא קוֹרֵא לָכֶם סֵתִם", לָחַשְׁתִּי. "תִּקְשִׁיבוּ, הֵייתִי

בְּצִרְיָף שְׁלָנוּ. מִיִּשְׁהוּ לָקַח מִשָּׁם אֶת כָּל הַקְּרָשִׁים!"

צִפִּיתִי לַקְּרִיאוֹת תְּדַהֲמָה: "מָה? לֹא יָכוֹל לֵהָיוֹת! תִּזְכְּרִים

לַעֲשׂוֹת מִשְׁהוּ!"

אָבֵל הַחֲבָרִים שְׁלִי הִסְתַּכְּלוּ זֶה בָּזֶה בְּאִדִּישׁוֹת, וְיוֹחָאִי

אָמַר: "וַיָּמָה אַתָּה רוֹצֵה לוֹמַר לָנוּ?"

"מָה אֲנִי רוֹצֵה לוֹמַר לָכֶם? שְׁגָנְבוּ אֶת הַקְּרָשִׁים

מִהַּמַּחֲסֵן!"

"אף אחד לא גנב", אמר גדי, "תהיה רגוע".

"אל תגיד שאף אחד לא גנב. אתה היית שם? אני הייתי

במחסן, והוא ריק! אתה יכול לבוא ולראות!"

"אני יודע שהמחסן ריק", אמר גדי, בטון שהביע:

'נודניק, אולי תפסיק כבר לנדנד'. "מה שאמרתי הוא שאמנם

המחסן ריק, אבל אף אחד לא גנב את הקרשים".

"איך זה יכול להיות? הקרשים הלכו לטיל לדודה

שלכם?" נסיתי להתבדח.

"משהו כזה", אמר גדי, וכל הילדים צחקו.

היה זה צחוק שלא בשר טובות.

"תקשיב, יודה", הבהיר גדי, "אנחנו לקחנו משם את

הקרשים".

"לאיפה?"

"לחיפה", אמר גדי, ושוב צחקו כלם. ואז הבנתי שהם

צחקים עלי.

"רגע, אתם לקחתם את הקרשים, ואתם לא רוצים לומר לי לאן?"

"משהו כזה", ענה גדי. "זה סוד, וחוזר מזה כבר גליתי לך את הסוד. לקחנו אותם לחיפה", אמר.

הפעם כלם שאגו מצחוק.

"אתה חושב שזה מצחיק?" שאלתי.

"אני בהחלט חושב שזה מצחיק שאחד שלא עובד בשביל המדורה חושב שמגיע לו לדעת איפה הקרשים".

"רגע רגע", אמרתי "אני לא אחד שלא עובד למדורה. אני אחד שהולך לבקר את רועי בבית החולים. וחוזר מזה, המדורה היא שלי".

"כבר לא", אמר גדי. "היא לא שלך. אני חושב שכבר בדקת את זה. וגם לא יקראו לה 'המדורה של יודה', אלא 'המדורה של גדי'".

לא האמנתי למשמע אזני.

המדורה הזו הייתה שלי כבר ארבע שנים. גדי בקש ממני

להכניס אותו לעניינים, ועשיתי את זה. איך הוא לא מתבייש
לבגד בי ככה, ועמו כל החברים.

"תגידו, אתם לא מתבישים?" קראתי, "אתם יודעים
בדיוק למה נעדרתי כמה ימים! לא די בזה שאתם לא הולכים
לבקר את רועי, אתם גם לא מתבישים להעניש אותי על זה?"
"אל תטיף לנו מוסר", אמר גדי. "אם אתה רוצה ללכת
לבית חולים זו זכותך, אבל מישו חייב לנהל את המדורה".

החברים הסתכלו עלי וצפו לתגובה מצדי. לי אפלו לא
היה ספק מה אני עומד לענות.

"אין בעיה", אמרתי. "לי אפלו אין שאלה במה לבחור.
אני בוחר לעשות את הדבר הנכון: לבקר את רועי מדי יום.
אתם בחרתם שלא. קחו את המדורה, יותר נכון – תגנבו אותה
ממני. אני מקווה שאתם מרגישים טוב בבחירה שלכם".

ואז קמתי והלכתי בקומה זקופה, פאלו בכלל לא
אכפת לי.

אבל האמת היא שהארוע הזה הכאיב לי יותר מכל דבר

אחר בחיי. החברים שלי לקחו ממני את המדורה שאני יסדתי
ושתפתי אותם בה! לא יכלתי לשאת זאת.

התרחקתי מהמקום, וחשתי שהחלצה שלי נרטבת. מהר
מאד הבנתי שדמעותי הן המרטיבות את החלצה. וכשהבנתי
את זה, התחלתי פשוט לבכות בקול.

הגעתי הביתה והסתגרתי בחדרי. אמי חשה שמשהו לא
בשורה. היא דפקה על הדלת ושאלה מה קרה, ואני אמרתי
לה שהכל בסדר, אני רק עייף ורוצה לנוח, וזו היתה האמת.
החוויה שעברתי עיפה אותי מאוד, וכל מה שרציתי היה לעצם
עיניים ולנוח.

התעוררתי כעבר שעה וחשבותי שוב על הדברים.

הבנתי שהמשמעות של מה שקרה לי רחבה הרבה יותר
ממה שחשבתי קדם לכן. הבנתי שהמריבה עם חברי עלולה
לפגע במעמד החברתי שלי. ברגע אחד אבדתי את כל החברים
שלי. ואם לא די בזה, בקרוב מאוד תתפשט השמועה שהמדורה
נלקחה ממני, ומעמדי יתרסק כליל.

מִי יִרְצֶה לְהִתְחַבֵּר עִם יֶלֶד שֶׁכָּל הַחֲבֵרִים שָׁלוּ עֲזָבוּ אוֹתוֹ?
 לָרַגַע קָט שְׁאַלְתִּי אֶת עֶצְמִי: "אוּלֵי לֹא הֵייתִי צָרִיךְ
 לְהַעֲדִיף אֶת רוּעִי עַל פְּנֵי הַחֲבֵרִים שְׁלִי? אוּלֵי קִצַּת הַגְזֻמָּתִי?"
 אָבֵל בְּרָגַע הַבֹּא עָנִיתִי לְעֶצְמִי שְׁלֹא, לֹא הַגְזַמְתִּי. אוּלֵי אֲנִי לֹא
 עוֹשֶׂה אֶת הַדָּבָר שֶׁכָּדָאי לִי לַעֲשׂוֹת, אָבֵל אֲנִי עוֹשֶׂה אֶת הַדָּבָר
 שֶׁנֶּכּוֹן לַעֲשׂוֹת.

אֲנִי חַיֵּב לְהוֹדוֹת שֶׁלֹּא אֲנִי הַמְצֵאתִי אֶת הַתְּשׁוּבָה הַזֹּאת.
 אָבֵא וְאֵמָא שְׁלִי חֲנֻכּוֹ אוֹתָנִי תָמִיד לַעֲשׂוֹת אֶת הַדָּבָר שֶׁנֶּכּוֹן
 לַעֲשׂוֹת, וְלֹא אֶת הַדָּבָר שֶׁכָּדָאי לַעֲשׂוֹת. הֵם אָמְרוּ שֶׁהֵיכֵר הָרַע
 מְשַׁכְנֶעַ אֶת הָאָדָם לַפֶּעַל בְּאִפֶּן שֶׁכָּדָאי לוֹ, וְכִדִּי לַעֲשׂוֹת אֶת
 הַבְּחִירָה הַנִּכְוֶנָה צָרִיךְ לְבַדֵּק אִם זֶהוּ גַם הַדָּבָר הַנֶּכּוֹן.
 יִדְעִיתִי שֶׁהַדָּבָר הַנֶּכּוֹן הוּא לְהַמְשִׁיךְ לְבַקֵּר אֶת רוּעִי, יִהְיֶה
 מֶה שִׁיְהִיָּה.

הַטָּעוֹת הַיְחִידָה שֶׁעָשִׂיתִי הִיא שֶׁלֹּא שִׁתְּפַתִּי בְּעֵנִין אֶת
 הוֹרִי. חֲשַׁבְתִּי שְׁאוּכָל לְהִתְמוּדָד לְבִדִּי.
 טְעִיתִי.

מהר מאוד התפשטה השמועה בכתה. כל חברי דברו מאחורי גבי על כך ש"זרקו אותי מהמדורה". כבר לא דברו על "המדורה של יודה", אלא על "המדורה של גדי". ואם לא די בכך, החברים שלי, אלה שעד לפני כמה ימים היו כרוכים אחרי, פשוט הפנו לי גב והתעלמו ממני. זה שבר אותי מאוד. פשוט נותרתי בודד.

בפעם הראשונה בחיי הרגשתי שאני בשולי החברה, והבנתי מה מרגישים ילדים אחרים במצבים כאלה.

במקביל לכך המשכתי לבקר את רועי. זה לא היה קל, כי רועי לא מתקשר באפן נורמלי. נראה שהוא חי בעולם משלו, וקשה מאוד לנהל אתו שיחה.

שבוע לפני ל"ג בעומר השתחרר רועי מבית החולים, ואני מצאתי את עצמי ממש ממש בודד. עד לאותו יום לפחות חשתי ספוק כשקימתי מצות בקור חולים, כעת נשארתי בלי מצוה ובלי מדורה ובלי חברים.

בעודי יושב בחדרי בודד ועצוב, שמעתי דפיקות בדלת, ואל הבית נכנסו חמש עשרה אמהות מהשכונה.

לֹא הִבְנֵתִי מָה קָרָה. הָאֵם אָמָא שְׁלִי הִחְלִיטָה לַעְרוֹךְ אֶסְפָּה
וְלֹא הוֹדִיעָה לִּי? שְׁאַלְתִּי אֶת עֲצָמִי. בְּכָל מִקְרָה אֲמַרְתִּי לָהֶן:
"אָמָא שְׁלִי יֵצְאָה לַמַּכְלָת, הִיא תִּגְיַע עוֹד חֲמֵשׁ יָדָוֹת. אֲתֵן
רוֹצוֹת שְׁאֲתִקְשֶׁר אֵלֶיהָ?"

"לֹא, אֲנִי חָנּוּ רוצות לְדַבֵּר אִתָּךְ", הֵן אָמְרוּ.

הָיִיתִי הַמוּם. עַל מָה הֵן רוצות לְדַבֵּר אִתִּי?

הֵן הִתְיַשְׁבוּ בַּסֵּלֶוֶן, חִלְקָן עַל כְּסֵאוֹת וְחִלְקָן עַל הַסִּפֵּה,
וְסִפְרוּ לִי הַכֹּל.

כֶּף נוֹדַע לִי מָה קָרָה חֲצִי שְׁעָה לִפְנֵי כֵן.

רוֹעִי יֵצֵא כְּהַרְגָלוֹ מִיָּדִי שָׁנָה לְאַסֵּף קְרָשִׁים לַמְדוּרָה. הוּא
הִגִּיעַ לְמִגְרֵשׁ הַמְשַׁחֲקִים וְאָמַר: "אֲנִי רוֹצֶה לְאַסֵּף קְרָשִׁים
לַמְדוּרָה שֶׁל יוֹדָה".

הִילָדִים שָׁתְקוּ כִּי לֹא יָדְעוּ מָה לַעֲנוֹת לוֹ, וְהוּא הִתְחִיל
לְרַקַּע בְּרִגְלָיו וּלְהַכּוֹת בַּנְּדָנָה. וְאִזּוֹ אָמְרוּ לוֹ הִילָדִים: "אֵין כָּבֵר
מְדוּרָה שֶׁל יוֹדָה".

זו לא תשובה שרועי מסגל לקבל. מבחינתו יש מדורה של יודה, ואף אחד לא יגיד לו פתאום שאין מדורה של יודה. רועי החל להשתולל ולצעק. אמהות רבות מהשכונה נסו להרגיע אותו, כולל אמא שלו עצמו. הן הקיפו אותו ושאלו: "מה יש, רועי? למה אתה צועק?"

"אני רוצה לאסוף קרשים למדורה של יודה", הוא אמר. "הנה אוספים קרשים", אמרו כמה אמהות, "הילדים שלנו יראו לך איפה להניח אותם". "למדורה של יודה?"

"כן בטח", אמרו לו, שהרי אף אחד מהמבגרים לא ידע מה התחדש בעולמם של הילדים. לא היתה להם שום דרך לדעת שהדחתי והרחקתי, ושלמדורה שלי קוראים היום 'המדורה של גדי'.

"הי", אמרה אמו של רועי לאחד מהילדים, "אתם מוכנים לקחת אותו לאסוף אתכם קרשים בשביל המדורה של יודה?" "אין בעיה לקחת אותו", אמר הילד, "אבל זה למדורה של גדי, לא למדורה של יודה".

"אָז תִּמָּצֵא יֶלֶד שְׂאוּסֶף לַמְדוּרָה שֶׁל יוֹדָה", אָמְרָה הָאֵם.

"אֵין אָף יֶלֶד כְּזֶה. אֵין בְּכֻלָּל מְדוּרָה שֶׁל יוֹדָה".

"מָה?" אָמְרָה הָאֵם, "לָמָּה יוֹדָה בִּטֵּל אֶת הַמְדוּרָה?"

"הוּא לֹא בִטֵּל, בִּטְלוּ לוֹ", אָמְרוּ כַּמָּה יְלָדִים, שֶׁנִּהְיִינוּ

מִהָאֶסְפָּה הַבִּלְתִּי צְפוּיָה.

"מִי בִטֵּל לוֹ?" שְׁאַלוּ הָאֲמָהוּת.

"הַחֲבָרִים שָׁלוּ, גָּדִי וְכֻלָּם. הֵם כָּעֶסוּ עָלָיו עַל שֶׁהֵלֶךְ כָּל

יוֹם לְבֵית הַחוּלִים בְּמָקוֹם לְאַסֵּף קְרָשִׁים לַמְדוּרָה, אָז לָקְחוּ לוֹ

אֶת הַקְרָשִׁים, וְהַמְדוּרָה מֵהַיּוֹם הִיא שֶׁל גָּדִי".

הָאֲמָהוּת הָיוּ הַמוֹמוֹת.

"אֲנִי לֹא מֵאֲמִינָה!" אָמְרָה אֲמָא שֶׁל יוֹחָאִי. "הֵבֵן שְׁלִי לֹא

אָמַר לִי כְלוּם. אֲנִי מִתְבַּיֶּשֶׁת כָּל כֶּךָ".

עוֹד כַּמָּה אֲמָהוּת שֶׁל הַחֲבָרִים שְׁלִי נִדְהָמוּ לִשְׁמַע אֶת

הַדְּבָרִים. רַק אֲמָא אַחַת יָדְעָה מִשְׁהוּ, אָבֵל "לֹא חֲשָׁבָה שְׁזֶה

כְּזֶה דְרָמָטִי".

"אֵיךְ לֹא חֲשַׁבְתָּ שְׁזֶה דְרָמָטִי?" אָמְרוּ לָהּ הָאֲמָהוּת. "הַיֶּלֶד

המקסים הזה יודה הולך לבקר כל יום את רועי, ובמקום להעריך אותו הילדים מדיחים אותו מהמדורה, וגונבים את הקרשים מהצריף? איך יתכן שהילדים שלנו יתנהגו כך? איפה נכשלונו?..."

האמהות יצאו מיד לפעולה. הן קראו לילדים שלהן וגערו בהם.

אחת האמהות התקשרה לאמא של גדי, וזו הגיעה במריצה. כששמעה מה קרה, הזדעזעה עד עמקי נשמתה.

"אני לא אתן לזה לקרות", אמרה. "איפה הבן שלי?"

גדי הגיע, ואמו אמרה לו: "לא, גדי. לא יקום ולא יהיה. לא נתן לחרפה הזו לקרות. אתה תגיד לי כאן ועכשיו מה אתה מתכוון לעשות".

גדי היה מאוד מביש מהמעמד, ובקש מאמו להתרחק ולשוחח "לא לפני כלם".

אף אחד לא שמע מה הם דברו, אבל תנועות הידיים

הנחרצות של האם המחישו יותר מאלף מלים שתכניות
הילדים השתבשו, ושהאמהות לא יאפשרו לילדיהן להמשיך
באותה דרך.

גדי ואמו חזרו למעגל האמהות. "כעת גדי מבין את
טעותו ומענין לתקן", אמרה אמו. "הוא מתבייש לפנות ליודה.
אני מבינה את זה. אני מציעה שגלך כלנו ליודה ונבקש ממנו
שישוב לנהל את המדורה, גם מפני שזה מגיע לו, וגם כדי
שרועי יוכל לאסוף קרשים למדורה של יודה".

וכך הן הגיעו אלי.

ישבתי שם ומאד התרגשתי.

האמהות המטירו עלי שבחים ומחמאות שהיו פצוץ על
כל התקופה הקשה שעברתי.

לאחר כמה דקות הגיעה אמי. בתחלה הפתעה ואף נבהלה
למראה האספה, ואז ספרו לה האמהות את כל מה שקרה (וכך
גם נודעו לי עוד פרטים על מה שארע במגרש המשחקים).

אמא שלי היתה המומה. היא נגשה אלי ושאלה: "יודה, איך לא שתפת אותי בכל מה שעברת? איך קרה דבר כזה?" "לא יכלתי", אמרתי לה. "רציתי, אבל הרגשתי שאיני יכול".

"איך יכלת להשאיר דברים כאלה בלב?" שאלה אמא. "הרי אני תמיד אומרת לך שהלב הוא לא מחסן... כל כך כואב לי שהיית צריך לחוות את החוויות הקשות הללו לבדך".

ואם לא הייתי נבוך מספיק, באה אמא וחבקה ונשקה אותי לפני כלם. אם לא נענשתי מספיק בחדש האחרון, כעת קבלתי את הענש הנורא מכלם... נשיקה מאמא לפני כ-ל-ם.... אני צוחק כמובן, אבל לא לגמרי...

האמהות הסבירו לי שהילדים מתחרטים, והמדורה תקרא שוב 'המדורה של יודה'. הן אמרו שכל ההורים יבואו כדי לתמוך בי, וגם כדי להמחיש לילדים שלהם איך להתנהג... התרגשתי מאוד. הבנתי שכל צרותי באו לקצן. אבל גם לי היתה מה לומר.

"אני מודה לכן שדאגתן לי וחשבתן עלי, אבל בשבועות האחרונים שעברו עלי הבנתי שגם אני צריך לשפר משהו. אני חושב שמלכתחלה כל הענין של 'המדורה של יודה' היה טעות. המדורה היא של כלם. כל ילד רוצה שתהיה מדורה על שמו, אז למה היא נקראת רק על שמי? המהירות שבה חבר לקח ממני את המדורה בתמיכת חברי האחרים הוכיחה לי שכל הילדים רצו בסתר לבם להיות מנהלי המדורה אף לא העזו, וברגע שיכלו פשוט עשו זאת. אני רוצה שנשנה את שמה של המדורה".

"איזה שם לדעתך מתאים למדורה?" שאלו אותי האמהות.

"לא יודע, נעשה הצבעה בין הילדים ונחליט", אמרתי.

כבר למחרת נערכה סולחה. גדי וחברי האחרים בקשו את סליחתי, וגדי נתן לי את המפתח למחבוא החדש. לאחר מכן החל דיון בענין שמה החדש של המדורה. הילדים בקשו להשאיר את השם "המדורה של יודה". הם פנראה הבינו

שטעו והתחרטו על מעשיהם, אבל אני סרבתי בתקף וטענתי שהשם החדש אמור לבטא רעיון שיאחד את כלם.

ילד אחד הציע את השם "מדינת השלום", ילד אחר - "מדינת הסליחה", ועוד ילד - "מדינת החברות".

גדי הציע רעיון אחר: "המדינה הזו למדה את כלנו דברים חשובים, וזה קרה בזכות שני ילדים. לאחד קוראים יודה, אבל הוא לא מסכים שהמדינה תקרא על שמו, אז אנחנו נקרא למדינה על שמו של הילד השני, ואני בטוח שאף אחד לא יתנגד.

נקרא לה 'המדינה של רועי'. מסכימים?"

זה היה רעיון כביר, וכל הילדים הצביעו בעדו.

משם יצאנו לשטח לאסוף את הקרשים, רועי יצא אתנו כמובן, ו"עזר לנו" לאסף. בהתחלה הוא התעקש לקרא למדינה "המדינה של יודה", אבל לאט לאט השתכנע שהשם "המדינה של רועי" מצלח יותר...

בל"ג בעומר עצמו הגיעו למדינה כל ילדי השכונה, וגם הוריהם.

נתנו לרועי את הלפיד כדי להדליק את המדורה, אבל הוא
פחד.

הוא נגש אלי ובקש: "תעזר לי".
הססתי, אבל כל הילדים וההורים אמרו: "יורה, תעזר
לו".

נגשתי למדורה עם רועי, ושנינו הדלקנו את האש.
לשונות האש פרצו בכל עז והאירו לא רק את השמים
אלא גם את כל הלכבות, שלמדו לקח שלא ישכח לעולם.
ל"ג בעמר מציין את היום שבו הפסיקו למות תלמידי רבי
עקיבא, שלא נהגו כבוד זה בזה.
"המדורה של רועי" וכל הארועים שקדמו לה למדו את
כלנו לקח לכל החיים על מסירות והקרבה, ובעקור על
חשיבותם של דברים שבין אדם לחברו.

